

Πρίσκα. Καί ὁ Πέτρος; Ὁ Πέτρος; Θά τὸν σκοτώσουν κ' αὐτὸν, οἱ ἄλλοι! Θά τὸν σκοτώσουν!...

Χλωμή, ξετρολλαμένη, εἶχε ἀρπάξει τὰ χέρια τῆς Ἑλένης καὶ τὰ ἔσφιγγε μὲ μιὰ ἀπίστευτη δύναμη, φωνάζοντας :

— Μιλήστε!... Μιλήστε λοιπόν!...

— Ὅχι! Δὲν θὰ τὸν σκοτώσουν! Δὲν θὰ τὸν σκοτώσουν, γιατί ὁ Πέτρος τοὺς ἔξφυγε καὶ βρισκεται κρυμμένος στὸ σπίτι μου. Θά φύγη, θά πάη μακριά. Θά ἐξαφανιστῇ σάν νὰ εἶχε πεθάνει...

— Καὶ σκέφτηκε ἐμένα σὲ μιὰ τόσο κριόμη στιγμή;

— Δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ φύγη, χωρίς νὰ σὰς ξαναἰδῇ!

— Ἐρχομαι! Ἐρχομαι! φώναζε ἡ Πρίσκα.

— Ἐχω καὶ κάτι ἄλλο νὰ σὰς πῶ! εἶπε ἡ Ἑλένη. Ὁ Πέτρος δὲν δίνει πειὰ καμιὰ σημασία στη ζωὴ. Ἄν δὲν πέθανε, αὐτὸ συνέβη γιατί ἐλλείπει ἀξία σὲ σὰς...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Γιατί δὲν μοῦ τὰ λέγατε ὄλ' αὐτὰ ἀμέσως; Τί θὰ ἀπογίνῃ;

— Μπορεῖ ἀκόμα ν' ἀρχίσῃ μιὰ ζωὴ καινούργια μὲ φρέσκο ὄνομα. Διέκοψε γὰρ οὐδὲν τὸ παρελθόν του. Ἄλ' αὐτὸν.. ἀπ' αὐτὸν μόνο ἐξαρτᾶται τώρα τὸ μέλλον του.. κ' ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα εἶνε τρομερά...

— Θεέ μου! Δὲν μποροῦμε νὰ τ' ἀποφύγουμε τὰ γεγονότα αὐτά; Πρέπει νὰ τὰ νικήσουμε. Νὰ νικήσουμε γιὰ νὰ τὸν σώσουμε!

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς νεαρᾶς Γαλλίδος ἦσαν τόσοσιν ὑπέροχα, ὥστε τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλένης ἀπέναντι τῆς Πρίσκας μετεβλήθησαν ἀμέσως. Μιὰ ἀπέραντη συμπόθεια, πῶ δυνατὴ ἀπὸ ζήλια, πλημμύρισε τὴν καρδιά τῆς καὶ φώναξε μ' ὀργή :

— Δεσποινίς, ὁ Πέτρος μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὰς ρωτήσω ἂν θέλετε νὰ συμμεριστῆτε τὴν καινούργια αὐτῆ ζωὴ του καὶ σεις.

— Ὅσο ὁ Πέτρος εἶνε δυνατός, θά εἶμαι δικαί του ὀλοκλήρη, ἀπάντησε ἡ Πρίσκα μὲ φρονὴ σοβαρῇ.

Ἡ Ἑλένη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ πειὰ τὰ δάκρυά τῆς κ' ἀγκαλιάζοντας τὴν Πρίσκα, τῆς εἶπε :

— Φιλήστε με, δεσποινίς! Εἰσθε ἀξία του! Φιλήστε με σάν μιὰ ἀρσενωμένη ἀδελφή...

Ἡ διὰ γυναῖκες ἔνοιωσαν τὰ χεῖλη τους. Ἡ Ἑλένη λάτραινε τώρα αὐτὸ τὸ πλάσμα, πῶ τόσο τὴν εἶχε κίσει νὰ ὑποφέρει ἐν ἀγνοίᾳ τῆς.

Ἡ Πρίσκα ἀποσιώπησε σὲ λίγο ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς, γιατί βιαζόταν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν Ἰβάν. Μὰ ἡ Ἑλένη τῆς ἔδειξε τότε τὸν ἄνθρωπο τῆς Ὀκράνας, ὁ ὁποῖος στεκόταν πάντα ἔξω στὸ πεζοδρόμιο. Τῆς ἔδειξε ἀόμα καὶ μερικὰ ἄλλα ὑποπτα πρόσωπα γύρω στὸ σπίτι τῆς.

Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση καὶ στὴν ἴδια τὴν Ἑλένη, μὰ ἡ γενναία γυναῖκα δὲν ἄφησε τὴν ἀνησυχία τῆς νὰ φανῇ.

Ὡστόσο, ἡ Πρίσκα κατάλαβε, ὅτι ἂν ἔθγαινε ἔξω μαζί μὲ τὴν Ἑλένη καὶ πῆγαινε μαζί τῆς στὸ σπίτι τῆς, ἦταν τὸ ἴδιο σάν νὰ ἀποκάλυπτε στὴν ἀστυνομία τὰ ἴχνη τοῦ Ἰβάν.

— Φαινομενικῶς, τῆς εἶπε ἡ Ἑλένη, δὲν θὰ μεταβάλλετε τίποτε ἀπ' τὸ πρόγραμμά σας. Θά τοὺς ἀφήσετε νὰ πιστεῖουν, ὅτι θὰ φύγετε γιὰ τὴ Μόσχα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει τράινο πρὶν ἀπὸ τὴν πέντε, ἔχοιμε καιρὸ. Ἐν πρώτοις θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ὀκράνας. Ἐσεῖς ἐντομεταξὺ μὴ βγῆτε καθόλου ἔξω. Μὴν κίνατε τίποτε πρὶν μὲ ξαναἰδῆτε...

— Θά λείψετε πολλὸ ὥρα; εἶπε ἰκετευτικά ἡ Πρίσκα.

— Ἴσως μιὰ ὥρα... Ἴσως περισσότερο! Μὰ ὅσο κ' ἂν ἀργήσω, ἔσεῖς νὰ μὲ περιμένετε....

— Καὶ ἂν δὲν ἔρθετε;

— Θά ρθῶ!

Ἡ διὰ γυναῖκες φιλήθησαν μιὰ φορὰ ἀκόμα. Ἐπειτα ἡ Ἑλένη βγῆκε ἔξω.

Ἡ Πρίσκα τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται μὲσ' ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ παραθύρου τῆς, χαριτωμένη, κομψή, ξένοιαστη, σάν νὰ μὴν εἶχε σιμειεῖ τίποτε.

Κατόπιν σοκώσθηκε οξερτικῶς σὲ μιὰ καρτέλα μπόξ στὸ μικρὸ τῆς γραφεῖο, ὅπου γχὲς ἀκόμα ἔκανε τόσο ἥσυχια τὰ μαθήματά τῆς.

Δὲν λυπόταν καθόλου γιὰ τὴ γαλήνη τῆς αὐτῆ πῶ τὴν εἶχε χάσει μὰ ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς ριγμένο ἔξωκα σὲ μιὰ σκοτεινὴ περιπέτεια. Μὲ τὴν ἰδέα αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ὀργος. Ἦταν ὁμως ἔτοιμη, ἂν ὁ Πέτρος πέθανε, νὰ πεθάνῃ κ' αὐτῆ μαζί του. Αὐτὸ τῆς φαινόταν τώρα τόσο ἀπλό, ὅσο κ' ἡ παρόδοσις ἐνὸς μαθήματος.

X

Ο ΚΟΥΝΣΟΦΣΚΥ

Ἡ Ἑλένη, ἀρῶν περιπάτησε λίγο στὴ δειντροφυτεμένη λεωφόρο πῶν περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Πρίσκας, προκαλώντας τὸν θαυμασμὸ τῶν διαβατῶν. Ἐστριψε σὲ μιὰ γωνία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΖΟΡΜΠΑ

Ἡ... ἀδικητικῶς ἠρωμένους χωροφύλακας. Ποῖος χρωστοῦσε στὸν ἄλλο τῆς 50 δραχ. Πέση φυλάκιον στοιχίζουν δυὸ μπάτσι. Ὁ Ζορμπᾶς διπλασιάζει τὴν τιμωρία. Ὁ ἀδικημένος ὑπαξιωματικὸς. Ἡ μόνη του ἀνδραγαθία... μιὰ καταχρησις! Νὰ βᾶψῃ τὰ ἀνύπαρκτα παιδιὰ του! κ.τ.λ.

Γιὰ τὸν συνταγματάρχην Νικόλαο Ζορμπᾶ, τὸν περιφροῦ ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Γουδι, διηγούνται πολλὰ ἀνέκδοτα. Σήμερα θὰ δημοσιεύσουμε διὰ—τρία χαριτωμένα περιστατικὰ πῶ τοῦ συνέβησαν λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐξοχί τοῦ κινήματος, ὅταν εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἔξουσία στὰ χέρια του.

Ἐνα ἀπόγευμα, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ζορμπᾶ ἕνας ἀρειμάνιος χωροφύλακας, χαϊφρῆτης στρατιωτικῶς τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ ἀνέφερε, ὅτι κάποιος μπαζάλης... τοῦ χρωστοῦσε πενήντα δραχμῆς.

Ὁ Ζορμπᾶς ὅμως πῶ κατὰ ἤξερε ἀπ' τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ, εἶπε στὸ χωροφύλακα :

— Δὲν θυμᾶσαι καλά φαίνεται. Σὺ χρωστᾶς στὸ μπαζάλη πενήντα δραχμῆς κ' ὄχι ἐκεῖνος σὲ σένα.

— Αὐτός, κύριε συνταγματάρχα! ἐπέμεινε ὁ χωροφύλακας.

Ἄλλὰ μετὰ μιὰ σύντομη διαλογικὴ συζήτησι ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ, γελώντας κοινοτόνηρα, ὅτι πράγματι αὐτὸς ὄφειλε τὸ παραπάνω ποσὸν στὸν μπαζάλη.

— Πῶ λές, κύριε συνταγματάρχα, ἐξακολούθησε κατόπιν μὲ θάρρος ὁ χωροφύλακας, μὲ βῆχε προχτῆς στὸ δρόμο, ὁ παλιάνθρωπος, καὶ μοῦ ζήτησε τὰ χρήματα.

— Δὲν ἔχω! τοῦ εἶπα.

— Αἰ! ἐγὼ εἶχα θύαν σοῦ τὰ δάνεια; μοῦ ἀποκοιμήθηκε. Τέλος πάντων, ἀπὸ λόγο σὲ λόγο μ' ἔβρισε καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔσασα διὰ μπάτσους...

— Χι! Κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ Ζορμπᾶς.

— Ὑστερα μὲ κάλεσε σὲ ἀπολογία ὁ Ζημιβοσκᾶκης ὁ ἀρχηγὸς μας καὶ μ' ἐτιμώρησε μ' ἕνα μῆνα φυλάκιον. Αὐτὸ πῶ μούβρισε εἶνε ἀδικία, κύριε συνταγματάρχα!

Ὁ Ζορμπᾶς σκέφτηκε λίγο καὶ διάταξε τὸν παραπονούμενο νὰ περιμένῃ. Στὸ μεταξὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ζορμπᾶ ὁ κ. Μαροῦδάς, ἀνθυποπαιραρχος τότε, ἔχοντας κάποιον ὑπηρεσία.

— Ὁ χωροφύλακας αὐτός, κύριε Μαροῦδά, τοῦ εἶπε ὁ Ζορμπᾶς, τιμωρήθηκε ἀπ' τὸν κ. Ζημιβοσκᾶκη μὲ φυλάκιον ἐνὸς μηνός. Καὶ τώρα λέει πῶς τὸν ἐτιμώρησε ἀδικα...

— Βέβαια! τὸν διέκοψε μ' ἀδελφῶς ὁ χωροφύλακας, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὸν πρόλογό του. Τί διάβολο, στὸ τούριζο βρισκόμαστε ἀκόμα;

— Ἀκριβῶς, πέρασε πειὰ ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ἀπάντησε ὁ Ζορμπᾶς. Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν κ. Μαροῦδά, πρόσθεσε πρὸς μεγάλη ἐπιληθί τοῦ χωροφύλακος :

— Πάρτε τὸν τώρα, κύριε ἀνθυποπαιραρχε, κ' ὀδηγήστε τον στὸ τμήμα. Νὰ τιμωρηθῇ ἐκ μέρους μου σαράντα μέρες κ' ὁ μῆνας τοῦ κυρίου Ζημιβοσκᾶκη νὰ μείνῃ γι' ὀργότερα...

Ἄλλοτε πάλι, παρουσιάστηκε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἕνας ἔφεδρος ὑπαξιωματικὸς μὲ τὴν ἀξίωση νὰ προαχθῇ ἔτσι ἀφε— ὀδως, ἐπ' ἀνδραγαθία.

Ὁ Ζορμπᾶς, παραξενεμένος ἀπὸ τὸ ὕψος του, ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν ἀνδραγαθίαν του κ' ἔμαθε, ὅτι ὁ ἐν λόγω ὑπαξιωματικὸς εἶχε... σουργοῖσει κάποτε τετρακόσιες δραχμῆς ἀπ' τὸν διοικητῆ του.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ἔφεδρος ξαναγύρισε στὸν ἀρχηγὸ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησι πῶν περιμένε, ὁ Ζορμπᾶς τοῦ ἀνέφερε τὴν κατηγορία πῶν εἶχε μάθει ἐναντίον του.

— Ἐγὼ νὰ κλέψω χρήματα; ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται ὁ ὑπαξιωματικὸς. Νὰ δᾶσω τὰ παιδιὰ μου ἂν ἔκανα τέτοιο πράμα! Ψέμματα σὰς εἶπαν! Σὰς ὀραζομαι στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν μου!...

Βλέποντας ὁμως πῶς δὲν ὀφελούσαν σὲ τίποτε οἱ ὀροι του, ἀρχισε τέλος νὰ ἰκετεύῃ τὸν Ζορμπᾶ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ τοὐλάχιστο στη... Σχολή.

— Μὰ πῶς; Ἀρῶν εἶσα παντρεμένος! τοῦ παρατήρησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως.

— Ἐγὼ παντρεμένος! Ποῖος σὰς τὸ εἶπε, κύριε συνταγματάρχα; Ἐγὼ εἶμαι ἀνύπαντρος!

— Ἐτσι, ἔ; Καὶ τὰ παιδιὰ, πῶν ὀραζοῦσιν πρὸ ὀλιγου στὴ ζωὴ τους, ἀπὸ πῶ τ' ἀπόχτησε;

Ἐννοεῖται, ὅτι κατόπιν τῆς τελευταίας αὐτῆς ἐρωτήσεως τοῦ Ζορμπᾶ, ὁ... ὑποψήφιος ὑπαξιωματικὸς ἀναγκάστηκε νὰ χαϊρετῆσῃ καὶ νὰ κἀμῃ κανονικὴ μεταβολή.

